

MILBIK JÓZSEF**Rocky**

Régi latin közmondás: *A sas nem kapdos legyek után.* Lám, kinek milyen szerep jut e valóság-hű megfigyelést tömörítő szereposztásban!

A pompás sast csöppet sem zavarja sassága, türelemmel viseli a kis szemtelen piszkálódását, rá ennyi rosszat mért sorsa, bár néha méreg önti el, ha pihentében hall fejénél köröző duruzsolást. A folyton zümmögő legyet rém idegesíti légy-volta, kínjában gátlástalanul csipdesi a nagy madarat, aki fölényes nyugalommal, némi unalommal tűri hiábavaló ostobaságát. Közben a szárnyasok királya ősi arab bölceletet mormol: *A kutya ugat, a karaván halad* – magyar szólást téve hozzá: *Belejön, mint kiskutya az ugatásba,* aztán ironikusan mixeli a kettőt – vagány, ha az ugatásba épp belemelegedő kiskutya csahol tevecsdórára! Derék! Majd Mick Jagger valamelyik korábbi, nyeglén odavetett nyilatkozatára gondol: *Amíg én vagyok a színes borítólapon, nem érdekel, mit írnak rólam apró fekete betűkkel az utolsó előtti oldalon.* – *Részemről: sajna, tégy panaszt másnál!* – veti oda csőrhegyről. Vaskos lábával váratlanul elrugaszkodik a sziklaszirtről, éles karmai kavicsmorzsalékot szórnak a mélybe. Kitárt szárnyakkal vitorlázik a végtelen, kék égen, keményen bömböl fülébe kedvenc *'rhythm and blues'* nótája. *Kösz, jó tanács, kedves tőled. Okosabbat nem tudnál?* – dül-fül a mérgében szinte robbanó pimaszka. Hirtelen légörvény kapja fel, lesodorja a hatalmas testről, magával repíti. Ragacsos talpacskáiról porszemek hullnak, dobhártyáján *'rock and roll'* dübörög. A másik érzéketlen e tragikomikus közjátékra, önfeledten kötekedik tovább pajkos viharokkal. *Kicsi barátom! Óriásnak látsz, pedig épp oly parány vagyok, mint Te. Mind azok vagyunk. Nézd, engem is csacska játékszerként dobál hátán a láthatatlan, annyira semmiség orkán. Alázattal áldd a napot, amelyiken e csodálatos világra jöttél! Mindig az légy, aminek születted, de annak – tökéletes! Ne vágyakozzál más lenni, mivel akkor elégedetlen, vagyis*

örökké boldogtalan leszel! – korrog hátra hanyag eleganciával, erőset vijjog, szárnyát testéhez lapítja, zuhanni kezd a szikrázó napsütésben. *Haver, OK! Tiéd a hegytető, rajta a romos vár, enyém a lekvár* – köhint a sötét pontocska, dugóhúzót pörög, és süvítve megcélozza a vízparti palacsintázó barackízes, ütött-kopott bádogtányérját.

Ifjú madarász távcsővel gyönyörködni a méltóságteljes körö-zést, a szél dobálta kegyvesztettből mit se lát. Úristen, mekko-ra kőgörgető viharok dúlhattak Darwin szívében, ha légy szál-lott orra hegyére, mikor olajméceses fényénél a sasok evolúció-ját értekezte! S. Freud és C. G. Jung szörnyülködne a pszicho-krízisen, ijedtükben rögvest hozzáfognának a lelkivilágok gén-térképezésébe. Konrad Lorenz az etológia – humán etológia határterületeiről elmélkedve dörzsölgetné sörtés szakállát, mind gyakrabban forgatva Rousseau műveit.

Csazpott road-legények hangfalakat vonszolnak a pódiumra, reflektorokat-mikrofonokat lönek be. A nézőtérén százezer ra-jongó tapossa egymást. Hisztis groupie-k sikítózva-csápolva őrzöngnek. A stadion távoli protokollteraszán bozontos sztá-rok, interjú, juicekortyolgatás, harsány kacagás. Nyelv-nyújtogatva várják a bekonferálást: *Hölgyeim és uraim, szín-padon a rock fenegyerekei!* S ha lemegy a nap, gyenge szellő fűjdogál, extázisig izzik a hangulat, pattan a húr, robban a má-gia, a baromi nagy durranástól kő kövön nem marad.

A finoman vaníliakrém színű, '50-es évekbeli, behemót Cadil-lac uszályként imbolyog a félárnyékos parkolóba. Benne kihí-vóan elegáns, fiatal újgazdag pár, csak semmi pöttyös szok-nya, mintás szárú trapéznadrág. A hölgy a kocsiban maradó szörpamacsot kócolja, pusztit nyom nedves, feketegomb or-rocskájára, s búcsúzik: *Aludj jól, pici kutyus, álmodj szépeket, ne félj, anyuci nem soká siet vissza hozzád!* Az úr kimérten szól: *Megkezdődött a rendezvény. Induljunk, Csinikém!* Csa-pódik az ajtó, prütty-prüttyöl a biztonsági zár, éjmély VIP-es bejáró nyeli el őket.

Loncsos csövi srác félkába, szakadt csajt rángat maga után. Mo-rog: *Ne húzasd mán magad, lotyókám! Mit szólsz, ez a*

picsanagy, amcsi kocsi jó kégli lesz mára? Nyitná, nem nyílik, riasztó visít, a lány rezzen, akadozva csuklik-nyöszörög: *Hagyd a szarba, hülyegyerek, még meghallják, gyerünk máshová... – Mit pofázol annyit, nem hallod, elég hangosan nyomják a bulit...* – s a zsebéből kirántott rövid pajszerrel felfeszíti a lakkfényű, festékmorzsákat hullató ajtót. Bekukucskál, képébe vakog az álmából riadt, masnis öleb. Grabancon ragadva a kerítés tövébe vágja, a rettegett farkas-utód cefre szagú okádéktócsában csattan-nyekken, kétségbeesett vonítással szökdécsel világgá.

Fergeteges dobörgés – az instrumentális blokk ér véget. Ováció. A következő dal iszonyú hangerővel nyit. Rázkódik az autó, vele a félájult tini, kajszán csordul tovább arcán a könny. Csupaszz teste izzadtan tapad a hátsó bőrüléshez, lehunyt szemé tisztán látja: copfos leányka cikázik angolra, balettre, zongoraórára fut valami óriási, színpadi álom reményében. O, karrier, vastaps, szalonok, partik!

Szép, csendes nyárelejei későeste, édes hársillat leng, meg millió éjjeli szíromé. A világnak nincs öble, síkba kuszálódik-zsúfolódik a sötétben, halvány, szétmálló sziluetkjei ölen puhan omlanak egymás karjaiba holdezüsttel hintett, csillagporos árnyak. Tengernyi tömeg hömpölyög-dülöngél, felrúgott kuka zörög, betört telefonfülke csörög, takarítógép-had szemetet söpör a nyomán. Éjjeli kábulat: nincs közel, nincs távol, koncert után, összeolvasztva időt-teret, lüktető csend zúg fejekben-fülekben. Messzi, szűk sikátor kopott kövén régi Omega szám refrénje feslik-foszlik: *Kinn a fák virágban állnak,/ Az élet megy tovább.*

A pöttöm Yorkshire terriert menekültében rongyos plüssállatként tépte szét egy kóbor pitbull-keverék. Hajnaltájt ébred a lány, flegma, arcon köpi a drogtól-italtól öntudatlan, saját mocskában alvó svihákot, a híd alatt hagyja, több hét csavargás után hazaindul kisvárosa elitjét adó családja luxusvillájába, mert a tobzódó hormonok fölé tör a vágó: ó, 'to be', spicc, kották! A Cadillacet már reggel karosszériázzák, természetesen a biztosítótársaság rendezi a kárt. A zenei eseményről a totál média-grémium (szinte központilag vezényelt) méltatást

harsog: szuper produkció, gigászi siker! Fenn sas kering, lenn millió légy lekvárszerűséget nyaldos. A Teremtő értetlen sír-
nevet: pedig én mindent jól rendeztem el!

Kaleidoszkópon innen s túl

Rozetta

Farkába harap a kígyóvonal, s ragyog: köteg fényt karol.

Szivárvány

Részekre tépve
Lelked falra vetülő
Színkép-vonal-sor.

Emlék

Arcod vonala
Fényként kelő napba ég,
Mint árny, kútba száll.

Világról világra

Sűrű pelyhek közt,
Fekete s fehér holló,
Madárpár repül.

Trónfosztás

Jóslat teljesül:
Vérvonal és tűzvonal
Egymásnak feszül.

Hódolat

Szürke gőz, lángolj!
Zúgjon harang! Hulljon hó!
Nyakkendő porba!

Vándor!

Hogy te feladod, és megállsz, az útvonal még örökké tart.